

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215224512
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7215224512.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu VarioR s.r.o., Bratislava, Ribayova 21, IČO: 35 799 455, zastúpeného JUDr. Radovan Hrabovecký - advocati s.r.o., Bratislava, Panenská 24, IČO: 36 859 991, proti žalovanej H. K., X.. X.X.XXXX, L. F., P. X, zastúpenej JUDr. Kristínou Rigovou, Košice, Štúrova 44, o zaplatenie 427,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 29C/517/2015-243 z 18.12.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II rozsudkom 29C/517/2015-169 z 15.11.2017 v I. výroku konanie v časti zaplatenia paušálnej náhrady nákladov vo výške 40,00 eur a v časti zaplatenia úrokov z omeškania vo výške nad 5,05% ročne zo sumy 427,87 od 26.1.2015 do zaplatenia zastavil. V II. výroku žalobu zamietol. V III. výroku rozhodol o trovách konania tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný ako zamestnávateľ a žalobkyňa ako zamestnanec uzatvorili dňa XX.X.XXXX pracovnú zmluvu, na základe ktorej žalovaná nastúpila dňom X.XX.XXXX do práce k žalobcovi ako samostatný asistent predaja s miestom výkonu práce predajňa žalobcu v Bratislave. Základná mzda bola stanovená vo výške 330 eur + prémie 100 eur a podielová mzda fixná (výkonnostná prémie) vo výške 70 eur s tým, že pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú do 30.9.2014. Pracovný čas žalovanej bol rozvrhnutý nerovnomerne tak, že počas 7 za sebou idúcich kalendárnych dní (turnus) je pracovný čas rozvrhnutý na každý z týchto 7 kalendárnych dní v rozsahu 8 hodín, pričom nasledujúce 3 kalendárne dni (turnus) sú nepretržitým odpočinkom v práci. Priemerný týždenný pracovný čas za 4 mesiace nepresiahne 40 hod. týždenne. Za obdobie od 1.8.2014 do 21.8.2014 a od 2.9.2014 do 29.9.2014 bola žalovaná dočasne práceneschopná, čo vyplynulo z tvrdení strán sporu. Pracovný pomer žalovanej zanikol uplynutím času dňom 30.9.2014 v zmysle pracovnej zmluvy. Medzi stranami sporu tiež nebolo sporné, že žalovaná vo februári 2014 čerpala dovolenku 10 dní a v júli 2014 7 dní, čo vyplynulo z dokladu žalobcu pod názvom „Dovolenka za rok 2014 žalovanej“, ako aj z dokladu pod názvom „Dovolenka za rok 2014 pracovníci za podnik“ a vyplýva to aj z vyúčtovania mzdy za júl 2014, kde je uvedená v kolónke náhrada dovolenka 56 a náhrada za dovolenku 213,94 eur, pričom vo vyúčtovaní mzdy za 7/2014 v kolónke preplatená dovolenka je uvedená 0, teda nie je uvedená preplatená dovolenka a v konečnom zúčtovaní je uvedený nárok na zostatkovú dovolenku v počte 3 dní.

3. Spornými skutočnosťami a na to súd zameral dokazovanie medzi stranami sporu bolo to, či žalovaná:
1./ v júli 2014 vyčerpala navyše 2 dni dovolenky a išlo o čerpanie nad rozsah stanovený zákonom,
2./ v auguste 2014 v dňoch 22. až 25.8.2014 sa bez ospravedlnenia nedostavila na svoju pracovnú zmenu, čím neodpracovala 4 dni a žalobca mal dôvod považovať to za neospravedlnenú absenciu a v dôsledku toho jej krátiť dovolenku o 8 dní,
3./ v septembri 2014 sa bez ospravedlnenia dňa 1.9. a 30.9. nedostavila do práce, čím neodpracovala 2 dni a žalobca mal dôvod považovať to za neospravedlnenú absenciu a v dôsledku toho jej krátiť dovolenku o 4 dni.

4. K týmto skutočnostiam súd uviedol nasledovné:

5. Žalovaná v roku 2014 mala podľa pracovnej zmluvy pracovať 9 mesiacov, takže mala nárok na dovolenku v trvaní 15 dní, pričom žalobca vypočítal žalovanej trvanie dovolenky v dĺžke 20 dní, čo vyplýva z vyúčtovania mzdy za 1/2014 (čl. 101 spisu). Žalovaná v roku 2014 vyčerpala vo februári 2014 10 dní, čo vyplýva z vyúčtovania mzdy za 2/2014 (čl. 101 spisu) a v júli 2017 7 dní, spolu čerpaná dovolenka v trvaní 17 dní a zostatok dovolenky žalobca uviedol v trvaní 3 dní, čo vyplýva z vyúčtovania mzdy za 7/2017 tak, ako bol žalobcom predložený k žalobe (čl. 11 spisu) a v podaní doručenom súdu dňa 8.12.2015 (čl. 52 spisu) a v podaní doručenom súdu dňa 8.12.2015 (čl. 52 spisu) a vyplynulo to aj z dokladu žalobcu pod názvom „Dovolenka za rok 2014 žalovanej“ (čl. 105 spisu), ako aj z dokladu pod názvom „Dovolenka za rok 2014 pracovníci za podnik“ (čl. 104 spisu). Avšak žalobca v podaní doručenom súdu dňa 13.12.2016 (čl. 90 spisu), ktorého prílohou bolo okrem iného aj vyúčtovanie mzdy za 7/2014 už zostatok dovolenky na tomto vyúčtovaní uvádzal 0 dní. Z vyúčtovania mzdy za 7/2014 a 8/2014 vyplýva, že žalovanej nebola preplatená žiadna dovolenka a vo výplatnej páske za mesiac 8/2014 boli uvedené zrážky zák. v sume 61,12 eur a zrážky ost. v sume 183,37 eur a vo výplatnej páske za mesiac 9/2014 zrážky zák. v sume 106,42 eur a zrážky ost. v sume 122,26 eur, čím žalobca ako zamestnávateľ zrazil žalovanej náhradu mzdy za prečerpanú dovolenku, na ktorú stratila nárok, avšak prekročil tým zákonný rozsah zrážok, čím porušil ust. § 131 ods. 4 Zákonníka práce, čo konštatoval Inšpektorát práce Bratislava v liste zo dňa 19.12.2014. Zároveň tam konštatoval, že evidencia pracovného času nebola vedená v súlade s ust. § 99 zákonníka práce.

6. Žalovaná bola práceneschopná od 29.7.2014 do 21.8.2014, od 2.9.2014 do 29.9.2014, a dňa 30.9.2014 sa nedostavila do práce, čo nebolo medzi stranami sporné, avšak sporné bolo, či to boli ospravedlnené absencie alebo nie. Žalovaná nebola prítomná v práci dňa 30.9.2014 pre dôležité osobné prekážky, o čom predložila žalobcovi doklad a to potvrdenie výmenný list - poukaz zo dňa 30.9.2014 o celodennom stomatologickom ošetrení (čl. 88 spisu). Súd sa stotožnil s tvrdením právnej zástupkyne žalovanej, že postoj žalobcu, keďže zdravotná poisťovňa žalovanej na tento deň nevykázala žiaden úkon, tak neprítomnosť žalovanej v práci považoval za absenciu, nie je zákonný a ak mal pochybnosti o vydanom lekárskom potvrdení, tak to mal riešiť zákonnými prostriedkami, preto súd túto absenciu nepovažoval za neospravedlnenú.

7. Rozvrhnutie pracovného času žalovanej bolo nerovnomerné, ako vyplýva z pracovnej zmluvy (bod 9) počas siedmich za sebou idúcich kalendárnych dní (turnus) je pracovný čas rozvrhnutý na každý z týchto siedmich kalendárnych dní v rozsahu 8 hodín, pričom nasledujúce tri kalendárne dni (turnus) sú nepretržitým odpočinkom v práci. Je pravdou, tak ako to uviedla aj žalovaná vo svojej výpovedi, že pracovné turnusy sa upravovali každý mesiac a to podľa skutočnej situácie, dovolenky, práceneschopnosti a podobne. Z výpovede žalovanej vyplynulo, že podľa informácií od kolegov mala mať v dňoch 22. až 24.8.2014 voľno a nastúpiť do práce mala dňa 25.8.2014. Dňa 25.8.2014 telefonicky oznámila žalobcovi, že zo zdravotných dôvodov nemôže nastúpiť a žalobca oznámil, že nastúpiť mala už 22.8.2014. Žalovaná nastúpila do práce 26. a 27.8.2014 a 28.8. až 30.8.2014 mala voľno. Prvoinštančný súd konštatoval, že je bežným štandardom v organizáciách, či už súkromných alebo štátnych umožniť zamestnancovi odpracovať si zameškanú pracovnú smenu.

8. Žalovaná v júli 2014 prečerpala dovolenku o 2 dni nad rámec stanovený zákonom, avšak z dôvodu, že výmera dovolenky jej v takejto výške bola určená zamestnávateľom.

9. Pretože žalobca podaním zo dňa 22.9.2015 vzal žalobu v časti zaplatenia paušálnej náhrady nákladov vo výške 40 eur a v časti zaplatenia úrokov z omeškania vo výške nad 5,05 % ročne zo sumy 427,87 eur od 26.1.2015 do zaplatenia späť, súd konania v tejto časti podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

10. Súd prvej inštancie po citácii ust. § 99, § 100, § 101, § 102, § 103, § 109 ods. 1, 3, § 117, § 118 ods. 1, § 131 ods. 1, 2, 3, 4, § 141 ods. 2 a 3, § 144 ods. 1, § 222 ods. 1, 2, 3 a 6 Zákonníka práce uzavrel, že žalobca žiada na základe ním zavinenej absencie peňažnú náhradu za krátenú dovolenku, ktorú žalovaná nečerpala, nebola jej vyplatená ani preplatená. V prípade priznania tohto nároku žalobcovi vznikol by na jeho strane neoprávnený majetkový prospech.

11. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej náhradu trov konania v plnej výške.

12. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok a zaviazať žalovanú zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 427,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 427,87 eur od 26.1.2015 do zaplattenia a priznal žalobcovi plnú náhradu trov súdneho konania. Odvolanie podal v časti výroku o zamietnutí žaloby a v časti výroku o náhrade trov konania z dôvodu vady konania majúcej za následok zmätočnosť rozsudku (ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) z dôvodu skutkovej vady rozsudku podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a f/ CSP a hmotnoprávnej vady rozsudku podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

13. Krajský súd v Košiciach uznesením 3Co/59/2018-209 z 29.3.2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 15.11.2017 okrem výroku o zastavení konania o zaplattenie paušálnej náhrady nákladov vo výške 40,00 eur a v časti zaplattenia úrokov vo výške 5,05% ročne zo sumy 427,87 eur a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Vytkol súdu prvej inštancie vnútornú logickú rozpornosť rozsudku pomenovanú predovšetkým v bode 35. jeho odôvodnenia a uložil mu povinnosť rozhodnutie riadne odôvodniť v súlade s požiadavkami uvedenými v § 220 CSP.

15. Súd prvej inštancie po pojednávaní konanom 18.11.2019 a zaprotokolovaní rozsiahlych vyjadrení zástupcov strán opätovne rozhodol vec rozsudkom 29C/517/2015-243 z 18.12.2019 (t.j. teraz preskúmaným rozhodnutím) a žalobu zamietol, priznajúc žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

16. Zrekapituloval priebeh konania a uviedol, že spornými skutočnosťami zostal nárok žalobcu voči žalovanej za to, že v júli 2014 vyčerpala navyše dva dni dovolenky nad rozsah stanovený zákonom, že v auguste 2014 sa v dňoch 22. - 25.8.2014 bez ospravedlnenia nedostavila na svoju pracovnú zmenu, kvôli čomu jej krátil dovolenku o 8 dní, ako aj nárok vyplývajúci z toho, že žalovaná sa bez ospravedlnenia dňa 1.9. a 30.9.2014 nedostavila do práce a neodpracovala 2 dni, prečo jej krátil dovolenku o ďalšie 4 dni. Zistil, že žalovaná mala u žalobcu pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú od 1.10.2013 do 30.9.2014 a v roku 2014 mala nárok na dovolenku v trvaní 15 dní, pričom v zmysle vyúčtovania mzdy za obdobie 1/2014 jej však žalobca vykázal trvanie dovolenky v dĺžke 20 dní. Žalovaná v roku 2014 vyčerpala vo februári 2014 10 dní dovolenky a v júli ďalších 7 dní dovolenky, avšak napriek tomu žalobca vo vyúčtovaní mzdy za júl zostatok dovolenky vykázal v rozsahu 3 dni. Uviedol ďalej, že žalovaná bola práceneschopná od 29.7.2014 do 21.8.2014 a potom od 2.9.2014 do 29.9.2014 a ani dňa 30.9.2014 sa nedostavila do práce a medzi stranami zostalo sporné, či išlo o ospravedlnené absencie alebo nie. Mal za to, že žalovaná nebola prítomná v práci dňa 30.9.2014 pre dôležité osobné prekážky, čo preukázala dokladom o celodennom stomatologickom ošetrení zo dňa 30.9.2014. Poukázal ďalej na to, že rozvrhnutie pracovného času žalovanej bolo nerovnomerné, čo vyplýva aj z jej pracovnej zmluvy a ďalej sa venoval tomu, ako podľa rozpisu práce na predajni pre mesiace júl/august 2014 boli rozložené pracovné turnusy, ktoré sa však upravovali každý mesiac a to podľa skutočnej situácie, dovolení a práceneschopnosti. Uviedol, že žalovaná telefonicky dňa 25.8.2014 oznámila žalobcovi, že zo zdravotných dôvodov nemôže nastúpiť, na čo jej bolo povedané, že nastúpiť mala už 22.8.2014. Za bežný štandard v organizáciách označil situáciu, kedy zamestnávateľ umožní zamestnancovi odpracovať si zameškanú pracovnú zmenu. Evidenciu pracovného času predloženú žalobcom charakterizoval ako rukou popísaný, vyčiarknutý, začiaroknutý list, ktorý nemôže slúžiť pri rozhodovaní ako zákonný dôkaz. Dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal jedine čerpanie dovolenky v počte dvoch dní nad zákonný rámec zo strany žalovanej, o čom však táto nemohla vedieť, keďže v tomto smere ju sám žalobca uviedol do omylu. citoval § 117, § 226 ods. 6 a § 118 ods. 1 Zákonníka práce, v zmysle ktorých zamestnávateľ je oprávnený od zamestnanca požadovať vrátenie

vyplatených súm len vtedy, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, jeho nárok na peňažné plnenie ako nepreukázaný zamietol. I keď teda žalovaná prečerpala dovolenku o 2 dni, stalo sa tak len preto, že výmera dovolenky jej v takejto výške bola určená zamestnávateľom. Citoval ďalej § 99, § 100, § 101, § 102, § 103 ods. 1, § 109 ods. 1, 3, § 117, § 118, § 131 ods. 1 až 4, § 141 ods. 1, 2 a 3, § 144 ods. 1 a § 222 ods. 1 až 3, ods. 6 Zákonníka práce a zdôraznil, že žalobca žiadal od žalovanej na základe ním zavinenej absencie peňažnú náhradu za krátenú dovolenku, ktorú žalovaná nečerpala a táto jej nebola ani preplatená a tak v dôsledku vyhovieňa žalobe by u neho došlo ku vzniku neoprávneného majetkového prospechu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov v plnej výške.

17. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a žalovanú zaviazat' zaplatiť mu peňažnú sumu vo výške 427,87 eur s príslušenstvom, uplatniac pritom odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP. Vytkol prvoinštančnému súdu, že na pojednávaní konanom dňa 18.11.2019 neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci podľa ust. § 181 ods. 2 druhej vety CSP, čo malo za následok vydanie prekvapivého rozsudku. Bez uvedenia predbežného právneho posúdenia veci je totiž právna argumentácia strany sporu zložitá a uvedenie predbežného právneho názoru pred vykonaním dokazovania, resp. pred niekoľkými rokmi pred začatím pojednávania je prílišným formalizmom. Namietal ďalej, že súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení zo dňa 29.3.2019, kde mu tento vytkol logickú rozpornosť odôvodnenia obsiahnutú v bode 35. Skutkové zistenia konajúceho súdu o zavinení absencie žalovanej na pracovisku z jeho strany nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Trval na tom, že žalovaná sa bez ospravedlnenia nedostavila na pracovisko a dôvody ňou uvádzané pre absenciu označil za zavádzajúce a klamlivé. Napadnutý rozsudok podľa jeho názoru je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Polemizoval konkrétne s bodmi 17. a 18. prvoinštančného rozsudku a upozornil, že prvoinštančný súd na jednej strane dospel ku skutkovému zisteniu o nečerpaní dovolenky žalovanou a nepreplatení náhrady mzdy za túto nečerpanú dovolenku a na druhej strane dospel ku skutkovému zisteniu o čerpaní dovolenky žalovanou v rozsahu nad rámec stanovený pracovnou zmluvou, resp. Zákonníkom práce o 2 dni. Keďže pracovný pomer medzi stranami sporu bol uzavretý na dobu určitú od 1.10.2013 do 30.9.2014 je zrejmé, že v roku 2014 trval len pomernú časť roka a žalovanej takto vznikol nárok i na dovolenku iba v pomernej časti a keď preto vo februári 2014 čerpala 10 pracovných dní dovolenky a v mesiaci júl 2014 7 pracovných dní je evidentné, že prečerpala stanovený počet dní dovolenky a to dvomi dňami. Nesprávny počet dní dovolenky uvádzaný na listinných dôkazoch vystavených po mesiaci júl 2014 a potvrdzujúci rozsah dovolenky nad dohodnutý a zákonný rámec bol vysvetlený jeho softvérom, ktorý pracoval s počtom dní dovolenky za celý kalendárny rok. Nebolo mu zrejmé, na základe čoho dospel súd prvej inštancie ku skutkovému zisteniu, podľa ktorého neplatilo rozvrhnutie pracovného času žalovanej uvedené v listinnom dôkaze označenom ako rozpis na mesiac august 2014 a nie je zrejmé, ktoré osoby označené ako jej kolegovia ju informovali o tom, že v dňoch 22.8.2014 až 24.8.2014 má voľno. Nesúhlasil so skutkovým zistením, podľa ktorého nedovolil žalovanej nastúpiť na zmenu, čím by nedošlo ku vzniku jej absencie, keďže takýto záver nemá oporu v obsahu pracovnej zmluvy ani v Zákonníku práce. Nemožnosť odpracovania neospravedlnenej absencie žalovanej na pracovisku z dôvodu plnenia pracovných povinností iných jeho zamestnancov mu nemožno pričítať za vinu. Poukázal tiež na rozpor medzi tvrdením žalovanej zo dňa 2.11.2014 o ceste k lekárovi dňa 30.9.2014 a predložením listinného dôkazu o celodennom stomatologickom ošetrovaní z tohto dňa, čo je aj v rozpore s evidenciou zdravotnej poisťovne. Tento doklad o poskytnutí zdravotnej starostlivosti je preto podľa neho účelový. Namietal taktiež, že konajúci súd len citoval vybrané ustanovenia Zákonníka práce, avšak ich už neinterpretoval. Rozsudok súdu prvej inštancie takto podľa neho poskytuje vo výsledku ochranu zjavnému zneužitiu práva žalovanou spočívajúcom v uvádzaní nepravdivých skutkových tvrdení.

18. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

19. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

20. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP.

21. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

25. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neboli naplnené a odvolacie námietky nie sú dôvodné.

26. Žalobca vytkol konajúcemu súdu, že pred rozhodnutím neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci podľa ust. § 181 ods. 2 druhej vety CSP. Ak samosudca uvedené zákonné ustanovenie nedodrží a strany neinformuje o predbežnom právnom posúdení veci, nemá to žiaden bezprostredný dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z uplatňovania jej procesných práv priznaných Civilným sporovým poriadkom. Nedodržanie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, nebráni jej v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť na ňom prednesy, navrhovať dôkazy i sa k nim vyjadrovať. Samotná existencia takejto vady, i keď nevítaná, sama o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je tak vážnou procesnou vadou, ktorá by automaticky viedla k zrušeniu rozhodnutia, čo v danom prípade pre existenciu už skoršieho zrušujúceho rozhodnutia ani nie je možné. Navyiac v prejednávanej veci konanie trvalo dlhší čas a strany sporu mali dostatok priestoru na navrhovanie dôkazov, vyjadrovanie sa k nim a vyvíjanie potrebnej procesnej aktivity.

27. Žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že nerešpektoval názor odvolacieho súdu prezentovaný v skoršom zrušujúcom rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu však prvoinštančný súd správne vyhodnotil zistený skutkový stav, zaoberal sa dostatočne oprávnenosťou uplatnených nárokov žalobcu a svoje rozhodnutie i dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil. Súd nižšieho stupňa je pritom viazaný názorom súdu vyššieho stupňa pri posudzovaní otázok hmotného práva, ako aj pri aplikácii procesných predpisov. Viazanosť nižšieho súdu právnym názorom však neprichádza do úvahy vtedy, keď sa súd vyššieho stupňa v zrušujúcom rozhodnutí obmedzil len na pokyn súdu, ako má v ďalšom konaní postupovať po procesnej stránke (napr. že treba vykonať ďalšie dôkazy), lebo v takom prípade nejde o zaujatie právneho názoru. Súd nižšieho stupňa nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí ani vtedy, keď po zrušení skoršieho napadnutého rozsudku sa skutkový stav zmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru súdu vyššieho stupňa na nový skutkový základ.

28. V prejednáwanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej finančných plnení, ako dôsledku krátenia jej dovolenky za neospravedlnené zameškané zmeny, ako aj náhrady za dovolenku poskytnutú nad rámec upravený v Zákonníku práce.

29. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy - Zákonníka práce pritom platí, že zamestnávateľ nemá právnu povinnosť, ale má len právo dovolenku krátiť, ktoré právo môže, no i nemusí využiť (§ 109 ods. 3 Zákonníka práce). Dovolenka nesporne je najvýznamnejšou dobou odpočinku, v rámci ktorej je zamestnanec oslobodený od plnenia pracovných povinností a jej účelom je zotavenie zamestnanca po práci. Už len preto je ku kráteniu dovolenky potrebné pristupovať zo strany zamestnávateľa len zo skutočne vážnych dôvodov a po zrelej úvahe. V záujme správneho posúdenia, či krátenie dovolenky alebo za ňu patriacej náhrady mzdy je súd oprávnený a i povinný skúmať, či neprítomnosť zamestnanca v práci bola neospravedlnenou absenciou alebo nie.

30. Nárok žalobcu uplatnený v konaní voči žalovanej pozostával z viacerých čiastkových nárokov, ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal samostatne a zvlášť ich posudzoval.

31. Žalobca sa domáhal o.i. zaplata náhrady mzdy za prečerpanú dovolenku žalovanou v roku 2014 v rozsahu 2 dní. Z obsahu dokazovania vyplynulo, že žalobca ako zamestnávateľ mal rezervy v evidencii pracovného času svojich zamestnancov (k tomu viď napr. aj odpoveď Inšpektorátu práce Bratislava na podnet zo dňa 19.12.2014 na č.l. 38 a 39 spisu) a v konaní nepredložil všetky dovolenkové lístky žalovanej. Žalovaná čerpala dovolenku v roku 2014 na dvakrát, podľa evidencie zamestnávateľa 10 dní a potom 7 dní, keď sa dôvodne mohla spoliehať na správnosť zamestnávateľom deklarovanych údajov o výmere dovolenky jej patriace (viď mzdové doklady za obdobie 1/2014 a 2/2014 na č.l. 101 spisu). Hoci žalovaná vyčerpa dovolenku, ktorá jej prislúchala, žalobca v evidencii u nej ešte stále vykazoval zvyšok dovolenky, čo ju len muselo utvrdiť v presvedčení, že náhrada dovolenky jej patrí, čo zakladá jej dobromyseľnosť a žalovaná nemohla predpokladať, že náhrada jej bola vyplatená omylom (§ 222 ods. 6 Zákonníka práce). Ďalšiu časť nároku predstavuje krátená dovolenka v rozsahu 8 dní za absenciu v práci v dňoch 22.-25.8.2014. Vo všeobecnosti pritom platí, že v prípade, ak nastanú dôvody na krátenie dovolenky potom, čo ju zamestnanec už vyčerpal, je povinný vrátiť náhradu mzdy za dovolenku, na ktorú stratil z dôvodu krátenia dovolenky nárok. Odvolací súd má za to, že v období od 22.-25.8.2014 nešlo u žalovanej o neospravedlnenú absenciu, majúcu základ v jej nezodpovednom prístupe k plneniu si pracovných povinností. V období od 1.8.2014 do 21.8.2014 bola žalovaná dlhodobo práceneschopná a rozpis zmien za ďalšie obdobie jej nebol zamestnávateľom doručený a riadne s ňou odkomunikovaný. Ako už bolo uvedené, žalobca nevedol v úplnosti evidenciu pracovného času zamestnancov, rozpis zmien boli vyhotovované neprehľadne, rukou upravované a v dôsledku týchto chaotických postupov nemožno mať za to, že rozpis zmien boli predvídateľné a pravidelné. Zamestnanci sami kvôli tomu rozpis zmien riešili medzi sebou a v dôsledku takýchto postupov a absencie riadenia sa žalovaná nedozvedela (opak preukázaný nebol), kedy má po ukončení práceneschopnosti nastúpiť do zmeny. O vážnych nedostatkoch v evidenčnej činnosti žalobcu svedčia aj registračné listy FO (žalovanej) s dobou prerušenia poistenia menenou až s veľkým časovým odstupom dvoch rokov (viď listiny na č.l. 95-98).

32. Naostatok si žalobca uplatňoval voči žalovanej aj náhradu za krátenú dovolenku v rozsahu 4 dní za neospravedlnené absencie v dňoch 1.9. a 30.9.2014. Ani v tomto prípade však u žalovanej neboli splnené podmienky na krátenie dovolenky. Žalovaná uviedla, že sa necítila zdravotne v poriadku, o čom informovala majiteľa firmy p. S., ktorý ju vyzval, aby navštívila lekára. Priamo na mieste ho informovala, že bude cestovať na „východ“ za svojim lekárom a v ďalších septembrových dňoch v roku 2014 už bola

praceneschopná, čo žalobca nerozporuje (viď č.l. 237 spisu). Podľa výmenného listu zo dňa 30.9.2014, podpísaného H.. R. F., žalovaná v tento deň bola na celodennom stomatologickom ošetrení (viď č.l. 88). Absencie v práci v dňoch 1.9.2014 a 30.9.2014 majú tak u žalovanej teda povahu prekážok v práci (§ 141 Zákonníka práce - vyšetrenie alebo ošetrenie zamestnanca v zdravotníckom zariadení) a ich dôsledkom spravodlivo nemôže byť krátanie dovolenky. Zo strany žalobcu nebol produkovaný jednoznačný a presvedčivý dôkaz, aj lekárske potvrdenie z dňa 30.9.2014 nezodpovedalo skutočnosti.

33. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov je preskúmaný prvoinštančný rozsudok vecne správny a bolo potrebné ho potvrdiť.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnej žalovanej v ňom trovy nevznikli.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).